

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ζητεί την συμμόρφωση της Έκκλησίας συμφώνως με τας συγχρόνους ανάγκας της κοινωνίας; Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηνωγράφος ζητεί με τὸ ὄνομα τῆς διπλωματίας τῆς ἀγάπης τὸ Βατικανὸν να δέσμευεν εἰς τὰς ἀποθίκας τὰ δόγματα διὰ νὰ βοηθῶσιν τὴν Ἐνωσιν τῶν «Ἐκκλησιῶν». Ὁ Δημητριάδης διὰ τῆς Ἀκαδημίας τὸν ζητεῖ νὰ πετάξωμεν εἰς τὰς χωματέρας τὴν ἀναρχοκρατίαν, ἀντιπερισσιστὴν καὶ ἐχθρὴν πρὸς τὴν θιοδικὴν Πατερικὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν καὶ νὰ κατασκευάσωμεν μίαν νέαν, ἣ ὁποία δὲ ἀνατοκρίζεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἄραγε τὸ ἐπάμενον ὄμμα ἀπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν Νεοεποχῶν τῆς Ἐκκλησίας μὴ ποῖα θὰ εἶναι; Μήπως ἡ ἀμφισβήτησις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἐθέμενον τὸ ἐρώτημα, διότι εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἐνώσεως τῶν «ἐκκλησιῶν» τὰ δόγματα τίθενται εἰς τὴν γωνίαν ὑπὸ τῶν κεφαλῶν, κυρίως, τῆς Ἐλληρωμένου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι μὲς διδάσκουν διὰ κανονικῆ ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, κοινικὴ καὶ ἡ Παπικὴ καὶ ἡ Ἀγγλικανικὴ κ.λπ.. Τώρα ἡ Ἀκαδημία τοῦ Δημητριάδου μὲ λέγει, ὅς ἀπόρροια τοῦ προαναφερθέντος δόγματός τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνωγράφου ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Πατερικὴ Θεολογία εἶναι φρονταεπιστηκὴ καὶ δὲν ὑπηρετεῖ τὴν Ἐκκλησίαν – Κοινωνίαν. Ἐχει ἀντιληφθῆ ὁ Δημητριάδης, ὁ Ἀρχιε-

πίσκοπος καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία ὅτι αἱ κεφαλαὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα (καὶ ἔχουεν πολλαπλὴν ἐνημέρωσιν) παντηριζοῦν μετὰ τὰς δέσεις τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Δημητριάδου, ὁ ὁποῖος κάποτε δὲ φησὶ ἀπὸ τὴν ζῶην, ἀλλὰ δὲ ἀρήρη εἰς τὴν γῆν τὸν «κακὸν σπέρρον» τῆς Ἀκαδημίας.

Κατὰ σύμπτωσιν τὸ διήμερον συνέδριον τῆς Ἀκαδημίας ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο ὁ Πάπας τὴν Κύπρον καὶ ὁ Ἀρχιεπ. Κύπρου κ. Χρυσόστομος διεκρίσασεν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι κανονικὸς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸ Βατικανὸν κανονικὴ Ἐκκλησία καὶ ὅτι ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις.

Ἀκολούθως δὲ παραδέσωμεν:

Ιον) τὴν ἀντίρρηση τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ 2ον) ἀποστάσιον ἀδ. ὅσα ἀνεκωνόδησαν ἐκ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Δημητριάδου.

Ὁ Πειραιῶς

Ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ Πειραιῶς, μετὰ τὴν ὁποίαν δίδει (χωρὶς νὰ κάμνῃ προσωπικὴν ἐπίδωσιν εἰς τὸν Δημητριάδου) ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ὁποία «οἰτήνευ» τὴν νέαν μεταπατερικὴν θεολογίαν» με σκοπὸν τὴν πλήρη καὶ οὐσιαστικὴν ἀπομείωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ μηνύματος ἔχει ὡς ἀκολουθοῦς:

«Ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, τὸ μύρινον ἀνὸς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κολληβα-

δικῆς παραδόσεως συνέγραψε τὸ ἐκκλητικὸν πνευματικὸν τὸ ἔργον «Ἀρόγατος πόλεμος», ὅπου διεεδικῶς ἀναφέρει ἐπὶ τὸ βῆθιο ἔργον τοῦ ἀλάστορος καὶ ἀνθρώποκτόνου διαβόλου, περὶ τοῦ ὁποίου μεταβολοῦς ἐβλήθη ὁ θεὸς Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἀναφέρων: «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πᾶλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις...» (Ἐφεσ. 6 – 12).

Ἡ ἐπίθεσις καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τῆς ἀληθείας ἐντέίνεται εἰς τὰς ἀποκαλιπτικὰς ἡμέρας μας ἐμφανιζόμενο τὸ σκότος ὡς φῶς καὶ τὸ φῶς ὡς σκότος.

Πρωθεΐται ἐντὸς τῶν τευχῶν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προβολὴν ἰδεῶν δὴθεν θεολογικῆς ἐμβριθείας καὶ ἐπικαροποιήσεως» τῆς ἀληθείας, πού στοχεύουσιν στὴν ἀνατροφή, στὴν ἀρνητικὴ μεταπάληκ, στὸν ἀποσκορακισμό τοῦ ἀληθοῦς θεολογικοῦ λόγου καὶ στὴν ἐμπεδῶσιν τῆς πλάνης καὶ στὴν μεταπήδησιν τοῦ σωτηριῶδους ἔργου τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐγκοσμιοκρατικὸν σύστημα κοινωνικῶν ἀρχῶν, πού θὰ ἐγκολπώνεται ὅλες τῆς ὑποβολιμαίας ἀντινομίης τῆς μεταππατικῆς πραγματικότητος, μὴ νὰ εἶναι ἀρκῶς ἐπικίνδυνη διαδικασία ἄρθρωσις θῆθεν νέου θεολογικοῦ λόγου.

Ἰσχυρίζονται ἐπί ποδοῖο αὐτοὶ «ἀναμορφωτὰς» τῆς Πατερικῆς Θεολογίας τῆς ἀδιατρέτου Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι πρόβλημα ἀρνήσεως θεώσεως

Εἰσηγοῦνται ἀκόμη τὴν ἐξωφρε-

καὶ ἀγίασμοῦ, ἀλλὰ θῆθεν ἐπιένει θεολογία νέας ἀάρκρωσις τοῦ λόγου

καὶ συναφειακῆς ἀνάγκωσις τῶν Πατέρων καὶ ὑπερήρη μὲς μεταπατερικῆς Ὁρθόξ. Θεολογίας προϊόντος νοσηριακῆς προεσγιῆσις.

Περί τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας τῶν θρησκειῶν

Τὰ θέματα πού θέτουεν ὄπως: ἔννοια καὶ περιεχόμενο τῆς αὐθεντίας καὶ συμφωνίας τῶν Πατέρων καὶ τῆς προσφυγῆς στὴν ἐπίκλησιν τῆς αὐθεντίας τους, τῆς ἀποκλειστικότητος σχέσεσις ἀνάμεσα στὴν Πατερικὴ Θεολογία καὶ τῆς ἐλληνικῆς κατηγορίας σκέψεσι, στὴν Πατερικότητά καὶ τὴν Ἑλληνικότητά, στὴν διαχρονικότητα καὶ στὸν κανονιστικὸν χαρακτήρα τῆς χρήσεσις τῆς ὀντολογίας καὶ τῶν ἐλληνικῶν φιλοσοφικῶν κατηγοριῶν στὴν θεολογία, στὸ αὐταρχικὸν πατριαρχικὸν προνεωτερικὸν πρότυπον καὶ τὴν σχέση του μετὰ τὴν Πατερικὴ Θεολογία, στὴν ἀνοχή καὶ καταδίωξιν τῶν ἀρετικῶν τῶν Πατερικῶν σκέψεων καὶ στὴν σημερινὴ πολιτικὴ συνθήκη, στὴν διαπολιτικὴ Ἐκκλησία καὶ Θεολογία εἰς Ἀυτοκρατορικὴν ἰδεολογία, στὶς ἀνθρωπολογικῆς κορυφώσεσις τῆς Θεολογίας τῶν Πατέρων καὶ στὴν θῆθεν ἀτελεῖ ἀνθρωπολογία τῶν Πατέρων, στὶς νέες ἀνθρωπολογικῆς προκλήσεσις τῆς βιοθίκης καὶ τῆς βιοθεολογίας ἐπιβάλλουον θῆθεν ἐπιτακτικὰ τὸ αἴτημα μίᾱς σύγχρονης «Ὁρθόδοξης μεταπατερικῆς Θεολογίας» καὶ ἐπανερμηνείας τῆς ποτῆότητος στὴν Πατερικὴ παράδοσιν καθὼς καὶ στὴν ὑπερβαστὴ τῆς ὅπου καὶ ὅταν χρειάζεται».

Ἰσχυρίζονται ἐπί ποδοῖο αὐτοὶ «ἀναμορφωτὰς» τῆς Πατερικῆς Θεολογίας τῆς ἀδιατρέτου Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι πρόβλημα ἀρνήσεως θεώσεως

Ἰσχυρίζονται ἐπί ποδοῖο αὐτοὶ «ἀναμορφωτὰς» τῆς Πατερικῆς Θεολογίας τῆς ἀδιατρέτου Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι πρόβλημα ἀρνήσεως θεώσεως

Εἰσηγοῦνται ἀκόμη τὴν ἐξωφρε-

νικὴ θέσι γιά μὴ «νέα ὀρθόδοξη θεολογία τῶν θρησκειῶν» ἰσχυρίζονται ὅτι θῆθεν ἡ σωτηριώδης χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ὁρθόδοξης Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκτείνεται σὲ διαφορετικὸν βαθμὸ καὶ πρότυπον σὲ ἄλλες χριστιανικῆς «Ἐκκλησίας» διάβασις κωνάντηες, σὲ κωνάντηες ἄλλων ζωντανῶν πίστεων», σὲ ἀγωνιστικιστῆς, ἀκόμη καὶ σὲ ἀθέουσις.

Ἡ σωτηρία καὶ εἰς τὴν αἴρεσιν

Προβάλλουεν τὴν ὄντως τραγικὴν θέσιν καὶ ἐπιχειροῦν νὰ τὴν ἀμολιάσουν στὶς συνειδησεῖς τῶν ἀνθρώπων ὅτι ἡ δυνατότητα τῆς σωτηρίας, πού ὑπάρχει γὰ ἐκείνους, πού βρίσκονται ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ὀδηγήσιν τοὺς Χριστιανοὺς σὲ μὴ ἀκλόνητὴ ἐπιπίδα ὅτι ὁ Θεὸς στὴν ἀπερίοριστη ἀγαπή καὶ τὸ ἐλεὸς Του κωνάνει τὴν σωτηριώδη χάρι Του μὲσω ἄλλων ἀγωνιστῶν καὶ κρυφῶν ὁδῶν σὲ ἐκείνους, πού φέρουσι τὴ φυσικὴ γνώσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πίστις Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας εἰς Ἀυτοκρατορικὴν ἰδεολογία, στὶς ἀνθρωπολογικῆς κορυφώσεσις τῆς Θεολογίας τῶν Πατέρων καὶ στὴν θῆθεν ἀτελεῖ ἀνθρωπολογία τῶν Πατέρων, στὶς νέες ἀνθρωπολογικῆς προκλήσεσις τῆς βιοθίκης καὶ τῆς βιοθεολογίας ἐπιβάλλουον θῆθεν ἐπιτακτικὰ τὸ αἴτημα μίᾱς σύγχρονης «Ὁρθόδοξης μεταπατερικῆς Θεολογίας» καὶ ἐπανερμηνείας τῆς ποτῆότητος στὴν Πατερικὴ παράδοσιν καθὼς καὶ στὴν ὑπερβαστὴ τῆς ὅπου καὶ ὅταν χρειάζεται».

Ἀναφέρονται σὲ ἀνύπαρκτες ἔννοιες ὄπως «νεοπατερικὴ σύνθεσις ἡ μεταπατερικὴ Θεολογία», σὲ θῆθεν «Πατερικὸν φονταμενταλισμὸ» στὴν θῆθεν «Ἐκκλησιαστικὴν θριαμβολογίαν», πού τὴν ἀναλύουσιν σὰν μὴ στάση πνευματικῆς ὑπερβολῆς ἐναντὶ τοῦ «ἄλλου» τῆς Δύσεως, καὶ τὴν παρουνόσισιν σὰν ἐνὰ πνευματικὸ ἀπομονωτισμὸ καὶ μὴ ἐλληνοκλατρία, πού ἀγγίζει τὴν ἐιδωλοκλατρία.

Βέβαια οὐδεὶς πρέπει νὰ ἐκπληροσται ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ἀληθείας ἐφ' ὅσον οἱ διατάκται τῶν ἀνωτέρων ἀνευρηθρίασις ἀρθρογραφῶσι ὑπερ τῆς τραγικῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινην ὄντολογία, πού ἐπιφέρει τὸ ὄντολογικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸν κακούρηγμα τῆς ὀμοφυλοφιλίας ἡ ἐπὶ τὸ κοσμικότερον ὁμοερωτισμὸ.

Πανταχοῦ παρόν, τὸ γνωστὸ Πανεπιστημιὸν τῆς Ἀμερικῆς Fordham, πού «ἐκθῆλονεῖ» ἀποκαλιπτικὴν τὴν διάθεσιν τοῦ νὰ «ἐκσυγχρόνησῃ» καὶ νὰ «διορθώσῃ» τῆς θεολογικῆς θέσεσις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. «Ἡθὴ διοργάνωσις δύο συνεδρίων μεθίματα «Ὁρθόδοξος ἀναγνώσεσις τοῦ Ἀυγουστίνου» (2007) καὶ «Ὁρθόδοξος δομῆς τῆς Δύσε» (2010).

Ἡ προσπάθεια ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνωτέρω εἶναι νὰ ἐπανεναῖξουσιν στὴν θεολογικὴν σκέψην τὴν θεσμικὴν ἀλλοτρίωσιν, πού πηγάει ἀπὸ τὸν ἐκνομισμὸ τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἱεροῦ Ἀυγουστίνου καὶ τὴν ἀντιστροφή τῶν ὀρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὄντολογίας τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτι. Ἐπιδοῦσιν ἀκόμη νὰ ἐμπεδύσῃ τὴν ἀποψοίη τῆ ἄρνητικὴ προσέγγισιν ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τῆς δυτικῆς Θεολογίας ἵταν καὶ δίκαιη καὶ παρεξηγημένη, τοὺς κατηγοροῦν γιά ἀντιδυτικισμό καὶ ἀδυναμία κατανόησεσις τῶν θεμάτων.

Τελικὰ οἱ συγκεκριμένιοι κύκλοι, πού εὐαγγελίζονται τὴν ὑπερβαστὴ τῆς Πατερικῆς Θεολογίας ἡ τὴν ἐπανοδιατύπωσιν τῆς γὰρ θῆθεν τῆς συμπίεσεσις τῶν τῶν σύγχρονου κόσμου, ἀντιστρατεύονται τὴν μετοχρῆ, μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιθετικότητα καὶ ἀπολύτως κενὸ περιεχόμενον τρόπο, στὴν διαχρονικὴ ἐνότητά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπερίας.

Ἡ πατερικὴ διδασκαλία καὶ ἡ ὀρθόδοξη μελέτη καὶ ἐφαρμογὴ στὴν πράξιν τῆς πειρας τῶν Ἁγίων Πατέρων κηρύσσονται ἐν διωγμῶ, γιὰτὶ κατασκευάζεται μὴ «νέα μεταπατερικὴ Θεολογία», πού θὰ ἀποτελεῖ τὴν θεωρητικὴν βάση γιὰ τὴν πλήρη καὶ οὐσιαστικὴ ἀπομείωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ μηνύματος».

Ἡ Ἀκαδημία

Ἀκολούθως δὲ παραδέσωμεν ὀρισμένα ἀποστάσιματα ἐκ τῶν ἀνακοινώσεων τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τοῦ Δημητριάδου, τὰς ὁποίας ἐξέδωσε διὰ τῆς διημέρους ἐργασίας τοῦ συνεδρίου τῆς.

Καὶ ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας

«Στὴν εἰσηγοίη του ὁ π. Ἐμμανουὴλ Κλάμης ἀνεπτύξε τὸ θέμα «Πρὸς μὴ ὀρθόδοξη θεολογία τῶν θρησκειῶν». Σὲ μὴ προσπαθεία νὰ κινήσωμε πρὸς μὴ ὀρθόδοξη θεολογία τῶν θρησκειῶν, ἡ παρούσα ἀνακοίνωσις ἐξέτασι τὴν ἀρκῶς ἐνδιαφέρουσα ἐρώτησιν πὸ εἶν ἡ σωτηριώδης χάρις τοῦ Θεοῦ περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ἐκτείνεται σὲ ἄλλες χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, σὲ κωνάντηες ἄλλων ζωντανῶν πίστεων, σὲ ἀγωνιστικιστῆς ἡ ἀκόμη καὶ ἀθέουσις. Τὸ κείμενον αὐτὸ ἰσχυριστικῶς ὅτι μὴ μωστηριακὴ καὶ χαρακτηριστικὴ προοπτικὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀφῆνε, ὡς πεδίο πραγματώσεσις τῆς σωτηριώδους χάριτος τοῦ Θεοῦ, νὰ παραμένει μόνον αὐτὸ, πού βρίσκεται ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀνακοίνωσις ὑποστήριξε ὅτι ἡ δρῶσις τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ σὲ ἄλλες Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ σὲ βάρος τῆς σημασίας τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Παράλληλα μετὰ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἡ πληρότητα τῆς σωτηριώδους χάριτος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ βρεθεῖ ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ συγγραφέας πρότεινε ὅτι ὑπάρχει μὴ ἀνάγκη νὰ κινήσωμε περὰ ἀπὸ μὴ κατανόησιν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν ὁποία Αὐτοὺς εἶναι περιορισμένους νὰ εἶναι εἰς πλήρως παρὸν ἡ τελειὸς ἀπάν ἀπὸ τῆς ζῶες καὶ τῆς πράξεσις κοσμικῶν καὶ ἄλλων θρησκευόμενων ἀνθρώπων. Οἱ κοσμικῆς διαστάσεσις τῆς Ἐυχαριστίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας τῶν ὁπι-

ων ἡ Δημιουργία μῆσω τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μετῴζει τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ, μποροῦν νὰ ἀποτελέσουεν τὴν βάση τῆς ἀναγνώσεσις τῆς σωτηριώδους παρουσίας τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλο τὸν δημιουργημένο κόσμον. Ἡ σωτηριώδης πακτοροσία τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσυνδεδεθεῖ ἀπὸ τὸ σωτηριώδες ἔργον τοῦ Σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστομνησμοὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑποκατασταθεῖ ἀπὸ τὸν Πνευματομνησμοῦ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶτε προηγείται τοῦ Χριστοῦ, εἶτε ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό, στὴν προσπαθεία τοῦ Θεοῦ γιά τὴ σωτηρία ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ἡ τριαδικὴ πρὸς προσέγγισιν τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ στὶς ἰδιαιτερότητες τῆς ἱστορίας – τῆς ὁποίας κορυφώση εἶναι ὁ Χριστὸς – ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται τὸν περιορισμὸ τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε ἐπιμέρους ἰδιαιτερότητα vis-a-vis μετὰ τὴν παγκόσμιαν δρῶσι καὶ παρορούσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀνοίγει τὰ ὄρια σὲ ὁ,τιδήποτε καὶ ὁποιοδήποτε ἀγγίζει καὶ ὀδηγεῖ ὄλους καὶ ὅλα σὲ μὴ διαρκὴ καὶ μεταμορφωτικὴν σχέσιν μετὰ τὸν ἀναστήμενον Χριστό, μετὰ ἐνὰ διάφανον τρόπο ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ ἐνὰ κορον στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου. Ἡ δυνατότητα τῆς σωτηρίας, ἡ ὁποία ὑπάρχει γιά ἐκείνους, πού βρίσκονται ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ὀδηγήσιν τοὺς χριστιανοὺς σὲ μὴ ἀκλόνητὴ ἐπιπίδα ὅτι ὁ Θεὸς στὴν ἀπερίοριστη ἀγάπῃ καὶ τὸ ἐλεὸς Του, κωνάνει τὴν σωτηριώδη χάρι Του μῆσω ἄλλων ἀγωνιστῶν καὶ κρυφῶν ὁδῶν σὲ ἐκείνους, πού φέρουεν τὴ φυσικὴ γνώσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πίστις, ὅπως ἐπίσης ὡς μὴ ἠθικὴ συνειδησις, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ μὴ ζωὴ μετὰ γνῆ, πού ὑπάρχει ὄμως πέραν τῶν διακριτῶν ὀρίων τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ σχέση Εὐαγγελίου καὶ... συναφείων

Ὁ Δρ. Αθανάσιος Ν. Παπαθανασίου μίλησε μεθίματα Ἡ Ἱεραποστολὴ ὡς προκλήσις γιά τὴν Ὁρθόδοξη θεολογία τῆς συνάφειας». Ἡ θεολογία τῆς ἱεραποστολῆς συχνὰ νοεῖται ὡς ἐνὰ εἶδος παραρτημάτων τῆς «κυρίως» θεολογίας. Ὤστόσο, μὴ σερεκτικὴ ματὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐμπερία μπορεῖ νὰ βρεθεῖ τὸ ἀντίθετο: ὅτι ἱστορικὰ ἡ ἱεραποστολὴ ἔχει ἀποτελέσει μῆτρα τῆς θεολογίας. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι καθεστὴ τῆ Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ μὴ δαδίκου τζῶμισι. Δὲν ὑπάρχει, παρὰ ὡς συνάντησις τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸν κόσμον καὶ μετὰ μεταδρόμωσιν τοῦ κόσμου. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ συνάντησις τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τῆς ποικίλης συνάφειας δὲν εἶναι κάτι πού ἐνδέχεται νὰ προστεθεῖ ἐκτὸς ὑπερῶν στὸν ἐαυτὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συναφειακότητα (contextuality) εἶναι καθεστὸς ὁ τρόπος πραγματώσεσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαίον, λοιπὸν, ὅτι οἱ συζητήσεσις γιά τὴ συναφειακότητα κατὰ τὰ νεώτερα χρόνια γεννηθήκαν στὸν χώρο τῆς ἱεραποστολικῆς πράξεσις καὶ θεολογίας.

Ὁ Δρ. Aristotle Papanikolaou ἀνεπτύξε τὸ θέμα Ἡ Ὁρθόδοξος Φιλελευθερισμός; Ἡ Πολιτικὴ θεολογία μετὰ τῆς αυτοκρατορίας». Ἡ πολιτικὴ θεολογία στὸ πλαίσιο τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθόδοξης χριστιανικῆς σκέψεσις εἶναι οὐσιαστικὴ ἀνύπαρκτη. Αὐτὴ ἡ ἀπουσία μίᾱς πολιτικῆς θεολογίας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θεολογία μεσὰ στὴ ὀρθόδοξη παράδοσιν εἶναι συναφειακὴ στὸ βαθμὸ, πού φανεράνεσι ἡ τῆ θεολογικὴ ἐκφρασις ἐξερτάται ἀπὸ τὴν ἐπιπέουσα ἀνάγκη ἐντὸς τῆς παράδοσις νὰ ἀντιμετωπίσει ἰδιαιτερα ἐρωτήματα, τὰ ὁποία δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοεῖ – ἡ θεολογία δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσιν περὰ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεσις τῆς ὁποίας εἶναι ἐνὸν καλεῖται νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ κατάσταση μεσὰ στὴν χριστιανικὴ –ρωμαϊκὴ– αυτοκρατορία ἵταν τέτοια, ὡστε ἐρωτήματα συνδεόμενα μετὰ τὸ εἶναι πολιτικὴ θεολογία δὲν εἶχαν κεντρικὸν ἐνδιαφέρον, ὅπως τὰ ἐρωτήματα σχετικὰ μετὰ τῆς Χριστολογίας. Χριστότεχες νὰ φτάσωμε στὸν 19ο αἰῶνα στὴ Ρωσία, ὅπου οἱ ὀρθόδοξοι ἐρ ἀνάγκασθησαν νὰ ἀναπτύξουσιν ἐρωτησικῆς σχετιζόμενες πρὸς τὴν πολιτικὴν θεολογία, καθὸ τῆ ἰδια ἡ ὑπάρξιν τῆς θρησκείας δεχόταν ἐπίθεσι ἀπὸ μὴ-ὀρθόδοξες φιλοσοφίας καὶ ἰδεολογίας. Ἡ διαμόρφωσις αὐτῆς τῆς πολιτικῆς θεολογίας διακρινόταν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν διαπαιρηγίαν τῶν πλειονότητά τῶν ὀρθόδοξων λαῶν. Στὴν παρούσα μετὰ –αὐτοκρατορικὴ καὶ μετὰ-κομμουνιστικὴ ἐποχὴ τῆς ἱστορίας τῆς ὀρθόδοξης παράδοσις βρίσκεται ἀκόμη μὴ φορὰ ἀντιμέτωπι μετὰ τὴν ἀναγκασίτητα νὰ ἀναπτύξει μὴ πολιτικὴ θεολογία, ἀν καὶ ἀντιμετωπίσει πραγματικότητα διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη στὴ Ρωσία τῶν 19ο αἰῶνα. Οἱ σύγχρονοι ὀρθόδοξοι θεολόγοι δὲν ἔχουεν ἀναπτύξει μίᾱς πολιτικῆς θεολογία, ἀν καὶ ἔχουεν γράψει, γιά συναφί πρὸς τὴν πολιτικὴν θεολογία θέματα. Μίᾱ κοινὴ συνισταμένη τῆς ὀρθόδοξης σκέψην, τόσο στὰ γραπτὰ ὀρισμένων θεολόγων, ὅπως καὶ στὰ ἐπίσημα κείμενα κἀποίων ἀποκεφάλων Ὁρθόξ. Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ ἡ ἐπίθεσις πρὸς τὸν σύγχρονου πολιτικὸν φιλελευθερισμὸν, εἰδικὰ σὲ ὅσῃ μετὰ τὴν ἐννοια τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ τὸ χωρισμὸ Ἐκκλησίας–κράτους, ὡς ἐνεργῆς ἀθεοπιστῆς, ἀτομικιστικῆς, μὴ ἠθικῆ καὶ κοσμικῆ. Στὴν παρούσα ἀνακοίνωσις ὑποστηρίχθηκε ὅτι αὐτῆς οἱ κριτικῆς τίθενται ἐμφαλέμενα καὶ ὅτι μὴ ὀρθόδοξη πολιτικὴ θεολογία, στὴν τρέχουσα παγκόσμια κατάσταση, ἀπεῖται τὴν ἐπιβεβαίωσι μίᾱς τροποποιημένης μορφῆς τοῦ πολιτικὸν φιλελευθερισμοῦ καὶ ὅτι μὴ τέτοια πολιτικὴ θεολογία εἶναι περισσότερο συνειη μετὰ τὴν καρδίη τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας».

Εἰς τὰ Μουσεῖα

Στὴν τελευταία συνεδρία ὀμιλησμοῦς ἵταν οἱ Δρ. Radu Preda, ἀναπληρωτῆς καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου Babeş-Bolyai-University, Cluj-Napoca, διευθυντῆς τοῦ INTER καὶ ἡ Δρ. Ἐλένη Κασσελοῦρη–Χατζηβασιλείδη διδάσκουσα στὸ ΕΑΠ καὶ μέλος τῆς ἐπιμοτηρικῆς ὀμάδας τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν.

Ὁ Δρ. Radu Preda μίλησε μεθίματα «Ὁρθόδοξη κοινωνικὴ θεολογία ὡς συναφειακὴ θεολογία». Τὸ θέμα τοῦ συνεδρίου διαμορφώμεται μεθίτους ἐνὸς διλήμματος. Χρειάζεται ἡ ὀρθόδοξη θεολογία τῶν ἀρχῶν τοῦ 21ου αἰῶνα μὴ νεο-πατερικὴ σύνθεσις ἡ ἔχει ἀνάγκη περισσότερο ἀπὸ τὸ κορυφαῖον νὰ ἀναλαβεῖ τὴν πρωτοβουλία γιά ἐνὰ μετὰ-πατερικὸν λόγο; Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ διλήμματος μὴ μόνον φανομενικῶ. Ἐδᾶν ἀντιλαμβάνομαστε τὴν νεο-πατερικὴ σύνθεσις μεθί-